

vyjadřoval tak, že v lednu 2006 byl Ústecký kraj upozorněn na skutečnost, že nebude-li hradit ztrátu vzniklou z provozu dopravy na jednotlivých spojích a linkách, může tato skutečnost vést k ohrožení pravidelnosti provozu, dále dne 7.2.2006 žalobce upozornil Krajský úřad Ústeckého kraje, že finanční rezervy podniku umožňují pokračovat v zajišťování základní dopravní obslužnosti území Kraje již jen v řádu dnů, nejvýše týdnů. Dopisem žalobce ze dne 26.7.2006 byl Ústecký kraj poprvé informován, že doprava bude přerušena konkrétně k 1.8.2006, neboť podle žalobce teprve k datu 26.7.2006, kdy Ústecký kraj sdělil žalobci, že prokazatelnou ztrátu žalobci neuhradí, mohl žalobce takové sdělení učinit.

Žalovaný učinil ve správním řízení následující závěry: dovodil, že žalobce si byl dostatečně a oprávněně vědom toho, že provoz spojů na linkách v Ústeckém kraji je pro něj ztrátový a že jeho finanční situace mu neumožňuje dlouhodobě tyto spoje provozovat bez kompenzace této ztráty ze strany Ústeckého kraje, že Ústecký kraj po uplynutí výpovědní lhůty stanové ve smlouvě nebude žalobci nadále ztrátu z provozu spojů na autobusových linkách hradit, přitom Ústecký kraj ztrátu přestal hradit již za období měsíce května 2006, zároveň však i toho, že jím provozované autobusové linky v Ústeckém kraji nejsou obsluhovány žádným jiným dopravcem a že provoz spojů na těchto linkách je klíčový k zajištění přepravy osob z důvodu veřejného zájmu, především do škol, do úřadů, k soudům, do zdravotnických zařízení a do zaměstnání. Podle žalovaného měl žalobce dostatečnou časovou rezervu pro zhodnocení své finanční situace v období květen až červenec 2006, aby Ústecký kraj informoval o svém záměru v předstihu. Žalovaný též dovodil, že prvním okamžikem, k němuž bylo Ústeckému kraji najisto postaveno, odkdy konkrétně bude provoz na konkrétních linkách přerušen, bylo datum 26.7.2006. Provozování veřejné linkové autobusové osobní dopravy je podle žalovaného spojeno jednak s ekonomickými náklady (zajištění vozového parku), nadto i s personálním zajištěním (zajištění řidičů), kromě toho i se splněním požadavků stanovených obecně závaznými právními předpisy (žalovaný poukazuje na potřebu získat licence ze strany dopravního úřadu). Zajištění linkové autobusové dopravy tak vyžaduje delší časovou přípravu pro dopravce. Zejména s ohledem na velký rozsah spojů na linkách, jejichž přerušeni bylo ze strany žalobce Ústeckému kraji oznámeno dne 26.7.2006, dospěl žalovaný k závěru, že pětidenní předstih nelze považovat za dostačující pro přípravu Ústeckého kraje na nastalou situaci a eventuální zajištění základní dopravní obslužnosti prostřednictvím jiného dopravce. Žalobci přitom žádné objektivní skutečnosti nebránily informovat Ústecký kraj v delším časovém předstihu o tom, že provoz spojů na autobusových linkách bude od stanoveného data přerušen.

Žalobce je podle žalovaného soutěžitelem v dominantním postavení, nevztahuje se na něj žádné vyjmutí z režimu ZOHS. Takový soutěžitel (dominant) podle žalovaného nemůže zastavit dodávky zboží, pravidelně dlouhodobě poskytované odběratelům, resp. spotřebitelům, neboť konkurující soutěžitelé vzhledem ke svému slabému postavení na trhu nejsou schopni pokrýt výpadek v dodávkách, což vede k nedostatku zboží na trhu na úkor odběratelů takového zboží. Povinnost dominanty zajistit odběratelům dodávky zboží však není absolutní. Pokud jsou pro postup dominanty objektivně ospravedlnitelné důvody, není jednání, které by za jiných okolností splňovalo znaky zneužití dominantního postavení, jednáním ve smyslu § 11 odst. 1 ZOHS zakázaným. Mezi objektivně ospravedlnitelné důvody pro zastavení či přerušeni dodávek lze považovat např. neplnění smluvních závazků odběratelem či

technické obtíže při výrobě. Obecně uznávaným důvodem pro zastavení dodávek zboží je rovněž jejich ztrátovost. Ani po dominantním dodavateli služeb nelze totiž spravedlivě požadovat, aby své služby poskytoval za situace, kdy je jejich poskytování trvale ztrátové a vede k negativní finanční situaci takového soutěžitele, případně-by jejich další poskytování mohlo vést k úpadku soutěžitele. V takovém případě je soutěžitel zjevně oprávněn změnit svou obchodní strategii a ukončit dodávky služeb. Zvolený způsob a intenzita jednání soutěžitele v dominantním postavení musí být však přiměřená oprávněným zájmům, které tento soutěžitel na trhu má. Přiměřenost jednání je třeba posuzovat např. s ohledem na míru oslabení soutěže či případnou intenzitu negativních dopadů jednání na jiné soutěžitele či spotřebitele. Z hlediska kritéria přiměřenosti jednání je nutno podle žalovaného konstatovat, že dominantní soutěžitel poskytující dlouhodobě a pravidelně služby spotřebitelům nemůže přerušit poskytování těchto služeb, aniž by na tuto skutečnost předběžně upozornil v takovém časovém předstihu, kterým by jim umožnil včasnou adaptaci na novou obchodní strategii dodavatele služeb.

V. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.); jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Pokud jde o kategorická prohlášení předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže v průběhu správního řízení, a to již v jeho prvním stupni, ta podle obsahu žaloby a dalších procesních stanovisek žalobce a jejich příloh sice mohou překračovat obecně akceptovatelné profesní limity, jež by měly být osobami v obdobném postavení respektovány, pochybnosti o jeho podjatosti však tato prohlášení sama o sobě nezakládají. Soud tu nutně musí zohlednit fakt, že žalovaný je ústředním orgánem státní správy, jehož činnost je mediálně sledovaná, přitom vedoucí tohoto ústředního orgánu státní správy je vystaven mediálnímu tlaku ohledně vývoje jednotlivých případů, a tedy média jeho vyjádření k jednotlivým těmto případům očekávají. Tak tomu bylo i v právě projednávaném případě; spor mezi žalobcem a Ústeckým krajem byl od jeho počátku „mediálně zajímavým“, a tedy média průběh jeho řešení důvodně sledovala. Sama kategorická prohlášení, přestože mohou v části adresátů vzbuzovat dojem, že o věci je již u žalovaného „předem rozhodnuto“, ovšem nemohou co do závěrů, k nimž dospívá žalovaný ve správním řízení, sama o sobě přivodit výsledek pro žalobce nepříznivý. Na řízení v obou stupních správního řízení je třeba důsledně nahlížet jako na jeden celek, na rozhodnutí postupně v jednotlivých instancích vydávaná je třeba nahlížet materiálně jako na jednotný výstup celého správního řízení před žalovaným. Závěry takového výstupu je za daného stavu třeba přezkoumávat dostatečně kriticky s vědomím možných tlaků ze strany vedoucího ústředního orgánu státní správy směrem k jeho podřízeným i s možným kritickým zohledněním veškerých průběžných *a priori* hlášených postojů vedoucího ústředního orgánu státní správy. Soud v takovém případě musí o to důsledněji a uvážlivěji posuzovat, zda výsledky dokazování (tedy zejména toho, jež proběhlo poté, kdy se předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže mediálně k věci vyjadřoval) jsou skutečně materializovány v podkladu rozhodnutí v tom směru, jak je deklarováno v napadeném